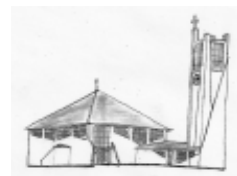

FARNÍ ZPRAVODAJ

NOVÉHO HROZENKOVA A KAROLINKY

číslo 4

ročník 7

září 2007

Stát se darem pro druhé

Drazí mladí přátelé a čtenáři našeho Farního zpravodaje,

dovolte mi, abych na konci prázdnin a začátkem školního roku oslovil zvláště mladé z naší farnosti.

Byl jsem jednou v Bratislavě zastupovat vyučujícího v hodině náboženství v jedné třídě gymnázia. Žáci v této třídě na mne působili velmi sebevědomě, měli kolem sedmnácti let. Mluvili jsme spolu o lásce. V lásce je velmi důležité, abychom dokázali darovat sebe tomu druhému jako dar, protože láska musí být vzájemným sebedarováním. Každý dar, který někomu dáváme, dáváme jako něco cenného, ať je to maličkost anebo velká věc. A tak jsem jim rozdával papírky, na které měli napsat alespoň tři své špatné vlastnosti a tři dobré, které si na sobě cení a na které jsou i hrdí před ostatními. Když jsem potom papírky posbíral a četl si, co napsali, uvědomil jsem si, že těch špatných dokázali napsat hodně, ale těch dobrých a hezkých tam bylo jaksi poskrovnu. Viděl jsem před sebou dcerky, které byly opravdu hezké a nedokázaly napsat ani to, že hezky vypadají, a také jsem viděl kluky, po kterých se dcerky ohlížely a oni nedokázali napsat o sobě nic hezkého. Přitom každý z nich měl to nejmodernější oblečení, nejnovější model mobilu, nejhezčí účes, a přece jim cosi chybělo. Cosi opravdu důležitého - a to jejich vlastní hodnota. Všechny ty okrasy navenek jen zakrývaly toto prázdné místo v jejich srdci.

A přece naše hodnota není v tom, zda máme nejlepší barvu na vlasech nebo máme náušnice na rtech, zda vlastněme ten nejnovější model mobilu - v tom všem hodnotu nenajdeme. Možná nám tyhle věci budou druzí závidět a budeme pro ostatní hvězdami,

ale uvnitř pořád zůstaneme lidmi, kteří se bojí, že kdyby to všechno ztratili, nikdo by je neměl rád.

Často slyšíme o tom, že si máme přiznat pravdu o sobě. Že si máme uvědomit, jací jsme zlí, jak se nesprávně chováme a jací jsme neposlušní a nevďeční. Toto však není celá pravda. Pravda o nás není jen v těch špatných věcech, celá pravda o nás je i v tom, že si dokážeme přiznat a uvědomit si o sobě i všechno to dobré a hezké, co v nás je. A já si myslím, že tohle je ta důležitější pravda o nás. Protože je to pravda, kterou o nás ví i Bůh. On nás stvořil jako hezké, dobré lidi, kteří jsou schopní činit dobré věci, on nestvořil nepodary. Ano, jsme nevďeční, ale především vůči Bohu, protože nedokážeme vidět na sobě to všechno dobré, co do nás vložil. Zkusme se jednou postavit před zrcadlo a říct si jen tak sami pro sebe: „Vážím si tě pro to, že..., je na tobě hezké...“ a zkusme za všechny ty dobré věci Bohu poděkovat.

Možná se ptáte, proč právě tahle slova na úvod školního roku. Proto, abychom nestrávili tento školní rok tím, že budeme chtít pořád dobře vypadat s něčím, co nejsme opravdu my. Zkusme se vzdát všech těch věcí, ušetříme tak čas: sobě tím, že se nebudeme trápit nad tím, zda jsme ti nejlepší, nejlíp oblečení, nejvíc svalnatí..., ušetříme také čas i těm druhým, nebudou nám muset závidět. Nebuďme sebevědomí jen navenek, zkusme se stát opravdu darem pro jiné, naše spolužáky, přátele, pro naše blízké. A nezapomeňme za to hezké, co na sobě najdeme, Bohu děkovat.

Přeji vám hezký a požehnaný začátek školního roku.

P. Marek Poláček SVD, kaplan

*Najdi si čas myslet,
je to čas k hledání pokladů.
Najdi si čas k rozptýlení,
je to čas k zachování mládí.
Najdi si čas na čtení,
je to čas k osvojení moudrosti.
Najdi si čas na modlení,
je to čas přibližování se Bohu.
Najdi si čas na lásku,
je to čas nejkrásnější přítomnosti.
Najdi si čas na přátelství,
je to čas pro cestu ke štěstí.
Najdi si čas na víru,
je to čas k přijetí klíče do nebe.
Najdi si čas pro Boha a bližního,
je to čas, kdy nic neztratíš
a mnoho získáš.*

*(z knihy P. Josefa Doubravy
Mozaika moudrosti)*

Kniha Izaiáš

Starozákonní knihy čtyř tzv. „velkých“ proroků a dvanácti „malých“ proroků patří k nejobtížnějším biblickým knihám. (Označení *velký* a *malý* vychází z rozsahu příslušných knih.) Je to přirozené: Poselství proroků zahrnovala přítomnost i budoucnost. Žili v bezprostředním kontaktu s Bohem a lidskými slovy zjevovali jeho vůli často velmi složitým způsobem podobenství a básnických obrazů mimořádné síly a působivosti. Ohlašovali události blízké i vzdálené. Hlásali trest jako následek provinění, spásu jako odměnu za obrácení. Považovali se vždy za pouhé nástroje Boží vůle a jejich projevy často zůstávaly i pro ně samotné tajemstvím, které čekalo často celá staletí, než v daleké budoucnosti došlo k uskutečnění tajemných předpovědí. – Prorok zpravidla nebyl spisovatel, nýbrž kazatel. V biblických prorockých knihách jsou zaznamenány prorocké výpovědi jednotlivých významných proroků často formou vynikajících básnických skladeb,

jindy vyprávěním v první osobě o vlastních zkušenostech proroka, o jeho povolání a pronásledování, jindy jde o vypravování ve třetí osobě o životě proroka, zapsané jinou osobou. Tyto typy textu jsou zpravidla různě kombinovány.

Chronologicky první mezi „velkými“ proroky byl Izaiáš. Obdržel prorocké poselství r. 740 př. Kr. Je prorokem víry v nejtěžších dobách svého národa. Základním – a trvale platným – poselstvím jeho hlásání je požadavek, aby lidé spoléhali výhradně na Boha a ani v nejkrutějších a nejděsivějších zkouškách nepozbývali naděje. Izaiáš byl geniální básník. Čtyři lyrické skladby, „zpěvy Služebníka“, patří k nejpečlivěji zkoumaným a nejčastěji citovaným místům Starého zákona. Tyto texty o trpícím Služebníkově vztáhl Ježíš na sebe a na své poslání. – Izaiášův styl je živý a působivý, básnické obrazy vyzařují svou silou, vznešeností a harmonií i dnes udivující. Dostalo se mu zjevení Boží neko-

nečnosti, moci a slávy, a lidské porušenosti a neohodnosti. Nejedna pasáž osloví dnešního čtenáře zcela aktuálně, například tam, kde prorok mluví o upřímnosti a pokoře při bohoslužbě, nebo o spravedlnosti v sociálních vztazích.

Náboženská závažnost této prorocké knihy způsobila, že (vedle žalmů, které jsou všechny součástí denní modlitby církve) je v liturgii zastoupena nejrozsáhleji ze všech starozákonních spisů. Denně je Izaiáš zařazen např. do mešních čtení doby adventní a některé jeho jásavé verše má snad každý křesťan v mysli a paměti: *Bůh sám přijde a spasí nás. – Rosu dejte, nebesa! – Hle, pan-na počne a porodí Syna. – Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán!* – Tyto a jiné podobné verše z liturgických čtení nám budou záchytnými body a pomohou nám s porozuměním a radostí číst i tuto nesnadnou prorockou knihu.

připravil Mojmir Trávníček

Z Vietnamu na Moravu

Do komunity verbistů v Novém Hrozenkově přibyli dva členové řádu z Vietnamu. Stalo se tak v den, kdy byl v Nitrě vysvěcen na kněze náš nový kaplan P. Marek Poláček, v sobotu 16. června 2007. P. Josef Khang Thanh Dao (dále P. Josef) a P. Jan Křtitel Hung The Nguyen (dále P. Jan) jsou od 18. června oficiálně zaměstnaní Arcibiskupstvím olomouckým jako kaplani v kostele sv. Michala v Olomouci. Od 15. září nastoupí do kněžského semináře v Olomouci, kde se budou učit český jazyk a postupně získávat osobní kontakty s členy vietnamské komunity na Moravě. Do té doby pobývají a učí se základy češtiny v Novém Hrozenkově, kam budou o víkendech dojíždět i v průběhu školního roku, aby udrželi kontakt se spolubratry.

První kontakty Vietnamu s křesťanstvím se datují do roku 1533. První kroky k evangelizaci země vykonali dominikáni, františkáni a jezuité. Hlavně francouzský jezuita Alexander de Rhode, který v roce 1627 založil známý institut pro katechety. Francouzská kongregace Ctitelé Svatého kříže se zasloužila o šíření křesťanství, takže dnes čítá katolická církev 10 % z 83 milionů obyvatel. Obyvatelstvo Vietnamu tvoří 54 etnik.

Křesťanství misionáři se zasloužili o rozšíření latinské abecedy, která se stala oficiální formou psaného vietnamského jazyka. Ve

Vietnamu jsou 3 arcidiecéze a 22 diecézí a vláda v dnešní době povoluje jen 6 kněžských seminářů. Neustále přibývá kněžských a řeholních povolání. V roce 2004 bylo v této zemi 2927 katolických kněží, z toho bylo 505 řeholních, 1833 členů mužských kongregací, 11 421 řeholních sester a 52 513 katechetů.

Počátky Společnosti Božího Slova ve Vietnamu se datují do roku 1974, v roce 1998 se připojila k řeholi kongregace Bratři Svatého Josefa. Zvláštností ve Vietnamu je politické rozdělení které vzniklo po roce 1975, kdy se z jižní části, po několika letech občanské války, stáhli Američané. To se promítá i do života církve. Většina katolíků ze severu utekla na jih, kde se vytvářejí katolická gheta, kdy

několik vesnic tvoří společenství čítající 5-10 tisíc lidí a ti dovnitř nepustí žádného nekatolíka. V těchto vesnicích neexistují rozvody a podobné věci, které je u nás běžně vidět.

Stejně jako u nás za komunistů je stanoven limit, kolik kněží například může být vysvěceno, kolik řeholních sester může složit

věčné řeholní sliby. Je pravda, že tady v České republice jsou Vietnamci vesměs z komunistického severu a předpokládá se, že zde katolíků mnoho není. Katolíci utíkají do jiných států: Belgie, Francie, USA, Austrálie, které nebyly dříve komunistické.

Církev ve Vietnamu je neustále pod státním dozorem, podobně jako tomu bylo i u nás. Kněz nemůže jít sloužit mši do jiné farnosti. Před jejich odchodem do České republiky každého vyslýchali 3 policisté 2 hodiny, než jim dovolili vycestovat.

Můžete nám prosím říct něco o rodině ze které pocházíte, kolik je Vám let, kde žijí a čím se živí vaši rodiče...?

P. Jan: Narodil jsem se roku 1969, mám tedy 38 let. Jsem z 11 dětí, mám jen 1 sestru a 10 bratrů. Pět bratrů a sestra jsou v různých

✂ Kdyby ně Pámbů šecy hříchy odpustil, teho bych nedokázal. ✂

✂ Má d'uravú hlavu a tú mu utěká rozum. ✂

...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...

řeholích. Jeden z mých bratrů studuje teologii v rámci SVD v Japonsku. Další z bratrů studuje ve Francii na univerzitě, ale není v řeholi. Dva bratři jsou ženatí.

Má rodina žije na hranici s Laosem, na venkově, vysoko v horách. Živí se jako rolníci a pěstují kávu. Rostou tam některé plodiny jako tady, třeba lesní jahody.

Rodiče mají známé v Saigonu, ti zajišťují sběr staršího oblečení a moji rodiče pak zajišťují rozvoz a roznášku do chudých oblastí v horách. Je tam mnoho lidí, kteří neumí hospodařit a jsou velice chudí.

P. Josef: Já mám 40 let. Pocházím také z venkova. Otec mi už zemřel a matka má 86 roků. Mám čtyři bratry a jednu sestru. Můj otec krátce pracoval jako katecheta, pak ho v roce 1975 zatkl a byl 7 měsíců ve vězení. Má rodina původně pochází ze severu a emigrovala na jih. Otec byl stolař, vyráběl nábytek.

Kdy jste byli vysvěceni na kněze?

P. Jan: Byli jsme vysvěceni spolu, v prosinci to budou tři roky, tedy v roce 2004.

Znali jste se s Josefem?

P. Jan: Poznali jsme se, až jsme začali studovat, předtím jsme od sebe bydleli asi 100 km.

Kdy jste si dali jména Jan a Josef?

P. Jan: Při křtu. U nás je ale taková zvláštnost, žena když se vdá, nechá si své jméno a lidé na ni volají křestním jménem jejího manžela, třeba Josefová, Ondřejová... To, že se již vdala, nikdo nepozná, jen podle snubního prstýnku.

Jaké jsou možnosti vzdělávání mladých ve Vietnamu?

P. Jan: Jsou obrovské sociální rozdíly mezi městem a venkovem. Záleží na tom, z jaké rodiny člověk pochází, jestli rodina má dost peněz.

Seminaristé do nynějška studovali filozofii a teologii v Saigonu, ale nyní je studium přemístěno do města Da Lat. Seminaristé jsou rozděleni po ročnících a každý ročník studuje na jiném místě, aby nebylo mnoho bohoslovců shromážděno v jednom místě a nebyli tolik vidět.

Jak je to s křesťanstvím ve Vietnamu?

P. Jan: Na severu jsou věřící více proná-

sledováni a jsou pod dohledem komunistické policie. Věřící ze severu Vietnamu utíkají na jih, protože tam je to volnější. Na severu mají komunisté silnější pozice, pokud tam probíhá nějaká demonstrace, tak zatknou jen vůdce a ve vězení mu dají smrtící injekci, pošlou ho domů a on do dvou měsíců na svobodě umírá.

dopravní ruch ve městě Saigon

Na severu jsou také jen dva kněžské semináře a na jihu čtyři.

Moji rodiče emigrovali ze severu na jih v roce 1954. Když přišli na místo kde nyní žijí, nic tam nebylo, jen prales, nikdo tam nežil. Lidé se sem postupně stěhovali, prales vykáceli a nyní je tam vesnice která má 12 tis. obyvatel. Všichni katolíci.

Jak vypadá život obyvatel?

P. Jan: Každý den se vstává ve 4 hodiny a o půl páté je sloužena mše. Účast na těchto bohoslužbách patří k dobrým zvykům. Je to obzvláště těžké hlavně pro malé děti a v zimě, ale není nikoho, kdo by to změnil. Po mši se odchází hned do práce na pole. Ve městech někteří ale přijedou několik kilometrů na mši, kolo si opírou o kostel, zůstanou venku a zapálí si cigaretu, z jejich pohledu jsou na mši.

Cítil jste se svobodný, když jste přišel k nám?

P. Jan: První týden jsem se tu bál. Zarazilo nás i to, že od lidí, kteří sem přicházejí za prací, se požaduje poplatek; to u nás nemusí být.

Neměl jste strach vycestovat do neznámé země?

P. Jan: Měl jsem strach z těžkostí: jak se domluví, nikoho tu

neznám a nemám tu žádné přátele. Lidé, co byli například v Anglii uvádějí, že první dva měsíce jsou velice těžké, protože nemůžeš vyjádřit, co cítíš a jak se cítíš. Tady je to ještě těžší, protože čeština je mnohem těžší jazyk.

Ve Vietnamu jsme měli mnoho práce a tady je najednou docela volno, já jsem pracoval v Saigonu (Hočíminovo město) ve formálním domě a Josef vypomáhal jako kaplan v jedné farnosti.

Jak se Vám tu líbí?

P. Jan: Vaše země je velmi, velmi krásná. Na tomto konkrétním místě je opravdu krásně. Poprvé jsem v zahraničí, neměli jsme pasy a možnost cestovat.

P. Josef: Je tu velmi příjemné počasí, lepší než u nás. Je příjemné, že tu na ulicích není mnoho lidí. Ve Vietnamu jsou na ulicích miliony lidí, ale v Číně je to ještě horší. Když jdete po ulici, stále do vás někdo vráží. U nás je na ulicích veliký motoristický provoz a mnoho nehod mopedů, úplný chaos. Za rok umře při autonehodách tolik lidí, jako umřelo Vietnamců za jeden rok války. Přirovnává se to k válce.

Co říkáte jídlu?

P. Josef: Chutnají nám vaše polévky. Ale vaří se zde moc mastné jídlo, my na to nejsme zvyklí. Třeba vepřo-knedlo-zelo. U vás je na oběd polévka a hlavní jídlo. U nás máme mnoho různorodých jídel, v miskách zelenina, maso, rýže... Každý si pak vezme na co má chuť. Mě chutná i vaše pivo, Janovi ale ne.

Jak to vypadá s Vaší výukou češtiny?

P. Jan: Dvakrát týdně jezdíme do Velkých Karlovic za paní učitelkou. Pomocí angličtiny nás učí česky. Jinak nás denně učí Jozef a také starší ministranti. Je to těžké.

*připravil P. Jozef Strečka, SVD
a Ingrid Petřeková*

výuka češtiny: P. Josef, P. Jan a ministrant Vašek

✠ Pámbů chraň, nic ve zlém. ✠
✠ Mněl kapsu tajak stodola přede žňami, jednu kapsu práznu, druhú vysypanú. ✠

...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...

ZPRÁVY Z ORLA

Hry v přírodě spojené s opékáním špekáčků

Ve čtvrtek 21. června 2007 se pravidelné orelské cvičení konalo v přírodě. Děti si zahrály oblíbené hry, za dohledu vedoucích připravily táborák a opékaly špekáčky.

opékání špekáčků

Byly před námi ty nejoblíbenější měsíce a tak během celé akce bylo si o čem povídat a na co se těšit. Toto naše setkání bylo také posledním v uplynulém školním roce. Na závěr jsme se společně pomodlili, rozloučili jsme se orelským pozdravem a začalo pořádné pršet. Déšť nám připadal jako požehnání na prázdniny, které byly za dveřmi. V duchu jsme děkovali Pánu Bohu, že se toto setkání tak vydařilo.

Orelská cvičení by měla opět začít prvním čtvrtkem v říjnu v tělocvičné škole.

Zveme všechny zájemce. Bližší informace budou na orelské nástěnce u kostela.

Pavel Ohryzek

Orelské duchovní cvičení

Od 27. června do 1. července 2007 probíhaly Celonárodní orelské exercicie v Koclířově u Svitav s názvem

„ORA, LABORA ET LUDE“ – „MODLI SE, PRACUJ A RELAXUJ“.

Zúčastnit se mohli také ti, kdo nejsou členové katolického Orla.

Asi čtyřicet lidí se sjelo z nejrůznějších koutů naší vlasti (z Prahy, Brna, Opavy, Hradce Králové, Starého Města, Uherského Hradiště, Strážnice, Hranic na Moravě, Hodonína, Čejkovic, Domažlic, Zábřehu na Moravě, Lomnice nad Popelkou, Hovězí, Velkých Karlovic, Nového Hrozenkova...), aby společně s Bohem, v ústraní od běžného hluku a spěchu, prožilo těchto několik dnů.

Program duchovních cvičení byl velmi

pestrý. Členové duchovní rady Orla – P. Petr Dujka, P. Pavel Dokládál a P. Pavel Kopecký připravili mnoho obohacujících myšlenek, rad a informací z duchovního života. Bylo by škoda, jen je vyslechnout a ponechat pouze pro sebe!

Proto alespoň některé zde uvádíme:

- Orel je katolická organizace a jeho program nám jako světlo vyložil ve svém 3. listě Jan Pavel II., který nám radí: „Dívej se na Ježíše, na jeho tvář... je nutné vyjít od Krista... naslouchat Slovu a zvěstovat Slovo“. Bez tohoto základního programu by se jednalo o jinou organizaci, kdyby přestala mít jako základ Krista.

- Nejsme to my, kdo jsme se rozhodli pro Ježíše, ale je to On, kdo si vyvolil nás. Vyvolil si nás s láskou a ustanovil nás, abychom přinášeli ovoce. Nazval nás přáteli a chce, aby Jeho radost byla i v nás, aby se naplnila a byla úplná.

- Bůh je s námi, až do konce časů.

- Program našeho života i program Orla je dán evangeliem. Máme žít podle evangelia, máme je znát a tak žít podle Krista.

- Modlitba je součástí aktivity člověka! Je chyba myslet si, že se máme modlit, až když se nedá nic dělat. Modlitba není něco - jako poslední řešení. To, co konáme, plánujeme, připravujeme, máme provázet modlitbou. Je chyba myslet si, že výsledky záleží pouze na našich schopnostech. Neboť bez Krista nezmůžeme nic.

- Když nevidíme hned ovoce svého snažení, neklesejme na mysl. Mohlo by se totiž stát, že by v nás byla pýcha a úspěch bychom přisouvali sobě

Otec arcibiskup Karel Otčenášek při mši svaté znovu připomenul všem přítomným, že nestačí lidem předávat „Otčenáš...“, ale že je nutné svým životem o Bohu svědčit.

Tak, jak je u orlů zvykem, proběhlo duchovní cvičení v rodinném společenství, v areálu Českomoravské Fatimy, kde je k dispozici kostel, posluchárna, ubytovna, park, přírodní křížová cesta a dvorní kavárna.

Všichni účastníci odjžděli obohaceni o nové poznatky a nová setkání.

Výlet po Jižní Moravě

Počátkem měsíce srpna pořádala Jednota Orla Zašová zájezd na Jižní Moravu do vesničky Telnice, k přátelské návštěvě tamní orelské jednoty. Svou účastí také přispěla jednota Nový Hrozenkov.

Výlet začal prohlídkou Benediktinského opatství s kostelem sv. Petra a Pavla v Rajhradě, založeného roku 1048, kdy bylo velkým střediskem umění a vzdělanosti.

Dále se pokračovalo pochodem slavkovským bojištěm - místem, kde se 2. prosince 1805 odehrála jedna z největších napoleonských bitev, za osobní účasti tří císařů (Napoleona I, ruského cara Alexandra a rakouského císaře Františka).

Při příjezdu do Telnice jsme měli možnost navštívit celý areál moderní orlovny, kde se nachází mimo jiné i sauna, solárium, kuželna, posilovna a herna pro hru RICOCHET (podobná hře SQUASH). I opravená orlovna ve Vyškově s nedávno vybudovaným plážovým hřištěm, atletickou dráhou, šplhem a skokem do výšky se všem účastníkům moc líbila a některé z nich přímo nadchla.

kostel sv. Alfonze a Panny Marie Fatimské v Koclířově u Svitav

Po šťastném návratu domů zůstalo v myslích návštěvníků motto vyškovských orlů: „**Chceme se soustředit hlavně na získávání mládeže pro dobré dílo v křesťanské organizaci Orel...**“

Členové Orla

✂ Pámbů na nás zapomněl, šak on si aj na nás zpomene. ✂
✂ Gdo umí – dělá, gdo neumí – káže. Gdo má opratě – jede. Gdo sa radí – nezavadí. ✂

...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...

ZPRÁVY Z CHARITY

Zájezd na Svatý Kopeček

Dovolte mi pozvat Vás na zájezd na Svatý Kopeček u Olomouce, který se v letošním roce uskuteční 2. října. Zájezdu se jako vždy mohou zúčastnit i starší lidé se sníženou pohyblivostí. Doprovod bude zajištěn prostřednictvím zdravotních sester a pečovatelů. Přihlásit se můžete do 20. září 2007 telefonicky na číslo 571.451.548, 571.410.087, nebo přímo v Charitě v Novém Hrozenkově.

Při nahlášení prosím uveďte, zda budete potřebovat z domova odvoz.

Odjezd plánujeme od 7.15 z křižovatky Soláň, cena zájezdu 270 Kč včetně oběda.

Sběr šatstva

Ve dnech 8. - 10. října v odpoledních hodinách (13. - 17. hod.) se opět po roce uskuteční v Charitě sběr starého šatstva. Čisté

obnošené věci dávejte do krabic, rozměrově podobných banánovým. Děkujeme za pochopení.

Rekonstrukce

Poslední naší zprávou je informace o probíhající rekonstrukci Víceúčelového charitního domu v Halenkově. Tato rekonstrukce je rozdělena do dvou etap. V první etapě bude zajištěna výměna oken, nová střecha a zabezpečení stavby na zimu. V příštím roce bude pak stavba pokračovat v návaznosti na získané finanční prostředky. Letos budou využity finance získané ze sbírky Adventního koncertu, Tříkrálové sbírky a dotace ze Zlínského kraje. Převážně jde o sbírky, kterých

jsste se všichni zúčastnili a proto Vám všem za příspěvky ještě jednou děkujeme.

*Přeji Vám krásný zbytek léta
a slunečný podzim
Martinková Danuše*

víceúčelový charitní dům v Halenkově

Přepad na skautském táboře

Když se řekne PŘEPAD, tak se většinou skautů zjeví na hlavě vlasy a po těle proběhne zvláštní strašidelný, ale příjemný mráz. PŘEPAD je postrach nočních hlídek, ale bez něho by tábor nebyl táborem. PŘEPAD - prostě cukr i sůl našich táborů.

O většině přepadů vedoucí ví, kdy a kdo přijde, ale před dětmi se to tají. Jen ať hlídky prokážou svou zodpovědnost a statečnost.

Letos jsme na tábořišti nebyli sami. Před námi tábořili Lidečáci a po nás přijela další skupina dětí z Lidečka. A tak při předávání tábora jsme se s vedoucími tajně domluvili, kdy na nás přijdou. Jenže někdo z Lidečáků si pustil pusku na špacír a tak celý tábor věděl, že přijdou, a že přijdou dvakrát a dokonce v které dny. No nic, když už se to profláкло, tak se na ně připravíme. První přepad - to se jen posílily hlídky. V tu noc přišlo a očekávali jsme tedy, že spíší nepřijdou. Bylo kolem dvacáté třetí hodiny. Na plachty stanů tiše bubnoval déšť. Poschovávané hlídky se provlhlé a promrzlé krčily ve tmě. - Z přepadu asi nic nebude - tiše se dohadovaly. - Kdo by v tomhle nečase přišel. - Dobrá, počkáme deset minut a jdem spát. - V tom záblesk a rána. Ne, to nebyl blesk, ale petarda hozená „nepřátelskou“ rukou na náměstíčko. Hlídky vystartovaly. Nepřítel se pokoušel zmizet v lese. Ale marně: postupně je všechny pochytili, svázali a protože byli celí mokří, posadili je ke kamnům, u kterých se před chvílí ohřívali sami. Většina se nestačila ani vyhrabat ze spacáku a už bylo po všem.

Na druhý přepad jsme se však připravili

důkladněji. Podle veřejně tajných zpráv měly na nás dojet tři auta, tedy nejméně patnáct lidí. A tak tedy během týdne se strážní věž proměnila ve vězení, kde měli být ubytováni naši noční hosté a bylo vymyšleno několik plánů, jak tábor uchránit. Ten den byl velmi náročný, neboť děcka podnikly velkou túru, při které hledali bájný Eldorado, večer jsme měli mši sv. a v noci ten slibovaný přepad. O ničem jiném se nemluvilo. Po mši svate byly dokončeny poslední přípravy. Na věž se vytáhla várnice s vodou a dodělaly se poslední zabezpečovací úpravy našeho vězení. Pomalu se stmívalo. Děcka nebylo možné zahnat do stanů. Konečně kolem jedenácté zalehly a tábor ztichl. Jen hlídky se krčily na svých stanovištích. Tu noc jsme všichni spali v botách, oblečení do maskáčů a jen tak nalehko přikrytí. I když jsme leželi, většina z nás nemohla usnout.

Nevím, kolik bylo hodin a jestli jsem vůbec spala, ale najednou jsem zaregistrovala tichý pohyb kolem stanů. Pak ticho. Někdo se tiše oťel o stan. Ticho. A pak ... „PŘEPÁÁÁÁD!“ to podivné slovo protřhlo opo- nu očekávání, nejistoty a nočního klidu.

Dvířka stanů se rozletěla a my rovnýma nohama jsme vyskakali připraveni bránit svůj tábor. Baterky se kmitaly táborem, v lese i na louce. Bylo slyšet křik, smích i supění tam, kde spolu zápasili. Brzy jsme měli několik svázaných zajatců ve vězení. „Kolik vás je?“ vyzví-

dali jsme na našich zajatcích, ale marně. Ti ,co byli uvězněni, si rozvázali spoutané ruce a pokoušeli se dostat ven. Jedné círcce se to povedlo. Ale byla znovu brzy dopadena. Zbylí věžňové řádili tak, že museli být trochu zchlazeni. K tomuto účelu posloužila várnice vytažená na věž. Prostě se jen otočilo kohoutkem a voda si již našla skulinku i obět v těsném vězení. Zajatcům se to však příliš nelíbilo a o to usilovněji se snažili z vězení dostat. Vrcholu však dosáhla jejich „zuřivost“ ve chvíli, kdy na ně začali sypat mouku. Mouka a voda - pěkné lepidlo. Věž se pod jejich náporu silně otfásala a po chvíli začala povolovat. Nakonec její dveře povolily, ale zajatci daleko neutekli. Přepad však už pomalu končil. Sedli jsme do trávy a chvíli si povídali. Boj byl dobojován, teď je již čas na pokojný spánek. Vždyť se již blížila třetí hodina ranní. Protože se znovu hnala bouřka, ustlali jsme lidečákům v jídelně. A kolik jich vlastně bylo? Jen šest. Ostatním se nechtělo. Škoda. Ale těm šesti patří veliká poklona a dík.

Tak tedy táboru zdar a přepadu zvláště!

Markéta Koňářková

strážní věž

☞ Zapomněl ho osvětit' Duch svatý. ☞

☞ Není dobrá žena, která umí vařit' a nevaří, ale ještě horší je ta, která neumí vařit' a vaří. ☞

Kaplan v naší farnosti

Od 7. července 2007 přibyl do naší farnosti kaplan P. Marek Poláčik, SVD. Tento novokněz, který přijal kněžské svěcení dne 16. června 2007 v Nitře, se narodil 26. června 1981 v Námestove jako první dítě rodičů Karla a Emy Poláčikových. Má jednoho mladšího bratra a tři mladší sestry. Břimovským patronem P. Marka je sv. Josef.

Základní školu ukončil na Církevní škole Rudolfa Dilonga v Trstenej. V letech 1995 až 1996 absolvoval studium s maturitou na Středním odborném učilišti na Blanické osadě v oboru kuchař.

Do postulátu Společnosti Božího Slova nastoupil 15. října 1999 a během tohoto roku studoval v Nitře na Cyrilo-metodějské bohoslovecké fakultě. V letech 2000 – 2001 vykonal kanonický noviciát v Misijním domě Božského

Srdce ve Vidinej pri Lučenci. V teologických studiích pokračoval na Teologické fakultě Trnavské univerzity v Bratislavě a svoji formaci si vykonával v Misijním domě sv. Arnolda v Bratislavě. Pastorační praxi si v Novém Hrozenkově vykonával v letech 2003–2004. Věčné sliby složil 8. září 2006 v Nitře a jáhenské svěcení, kterého se zúčastnili také naši farníci, přijal 21. října 2006 v Bratislavě.

Mezi jeho záliby vždy patřila práce na zahradě mezi květinami a také rád čte. V Bratislavě měl ještě jeden zajímavý koníček, který ho velmi bavil, ale nebude již v něm pokračovat. Stříhal vlasy svým spolubratrům-bohoslovcům.

Jak všechny přítomné poprosil při primici v Novém Hrozenkově dne 8. července 2007 máme se za něj modlit nyní aby byl dobrým knězem, abychom se za něj nemuseli modlit za dva-tři roky, aby už konečně od nás odešel.

V jeho blízké rodině byli dva kněží, matčiny bratři. Jeden z nich již zemřel a druhý je benediktin P. Vladimír, kterého někteří znáte. V České republice, a sice v nedalekém Lidečku, působí jako kněz maminčin bratranec P. Anton Kasan.

připravila
Ingrid Petřeková

zleva: švagr Stanislav, sestra Zuzana – jeho manželka, tatínek, maminka, P. Marek Poláčik, malá sestra Dominika, sestra Ema a bratr Lukáš

Katolická charismatická konference

„Viš, že je letos Katolická charismatická konference v Brně?“ nadšeně pronesla má kamarádka při jedné z návštěv a pokračovala dále: „Jeď, já bych jela hned kdybych měla v Brně hlídání jako ty!“ Protože jsem už tuto akci měla v kalendáři zaznačenou a uvnitř cítila potřebu účastnit se nějaké obnovy bylo rozhodnuto.

Katolická charismatická konference 2007 začala ve středu 25. července večerní bohoslužbou a adorací v mé „domovské“ katedrále - bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně, Mendlově náměstí. (Pokud zavítáte do Brna vřele doporučuji tuto krásně zrekonstruovanou baziliku navštívit i s přílehlým opatstvím. V bazilice na oltáři je umístěn obraz nazývaný Starobrněnská Madona - PANNA MARIA SVATOTOMSKÁ - Palladium města Brna – ochránkyně města Brna, k níž se pořádají poutě. Více na www.opatbrno.cz)

Od čtvrtka do nedělního poledne probíhaly přednášky, adorace, neformální setkání, společné modlitby, bohoslužby a také divadelní představení v novém klimatizovaném pavilonu na Brněnském výstavišti. Účastníci měli možnost si předem objednat ubytování na pěti různých místech v Brně a také stravu přímo v areálu výstaviště. Motto konference bylo: „Jestliže tedy já, Pán

a Mistr, jsem vám umyl nohy...“

(Jan 13,14)

Úvodní bohoslužba byla nádherná, bazilika byla narvaná lidmi tak, že se ani nedalo projít. Takovéto shromáždění lidí nebývá ani při poutní slavnosti. Všem bych Vám přála tam být. Dá se říct, že při vyznání víry a modlitbě Otče náš kamenná gotická katedrála doslova nadsakovala nad tou silou hlasů.

Já jsem se konference účastnila pouze v pátek a v sobotu. Když jsem dorazila do přednáškového pavilonu říkala jsem si, že snad ani není možné jej naplnit lidmi. Ale v sobotu si už ani nebylo kam sednout a dohromady na konferenci přijelo 3800 registrovaných účastníků. Bylo povzbudivé a příjemné vidět, jak jsou lidé namíchaní. Laici mladí, starší i babičky s řádovými sestrami a kněžími. Na konferenci byly účastny i celé rodiny, někdy i jen s měsíčními dětmi.

Pro stovky dětí od 4 let byl obětavými dobrovolníky zajištěn program v sousedním pavilonu. Děti byly podle věku rozděleny do družin a hrály různé hry, měli katechezi a také se učily písni, se kterými v sobotu vystupovaly.

Každý den začínal ranními chválami a v průběhu dne byla zařazena bohoslužba. V pátek bylo při bohoslužbě účastno min. 65 kněží. Po celou dobu konání konference byla

příležitost ke svátosti smíření či soukromé adoraci v adoračním stanu. Také zde byli zastupci z různých nakladatelství a nabízely k zakoupení knihy či hudbu.

Nemohu se rozepisovat o přednáškách, které jsem vyslechla, ale jsem velmi ráda, že jsem se rozhodla k účasti.

A co jsem si z této konference odnesla?

Především vědomí toho, že nás není jen hrstka, ale velká masa lidí. A také to, že nás všechny víra bez rozdílu věku, pohlaví či postavení spojuje. Jaksí jsem si zvykla, že lidé se o víře nechťejí bavit, až na malé výjimky. Zde byla velice živá, bezprostřední a duchovní atmosféra, nikdo se před nikým nestyděl a nic neskrýval. Živě se debatovalo ještě i v hromadných prostředcích, kterými jsme cestovali na místa ubytování.

Až doma jsem si na internetu přečetla zprávu, že příští rok se Katolická charismatická konference 2008 pro velký úspěch zase uskuteční v Brně. Velmi mne to potěšilo a již si značím do kalendáře datum 9.-13. července 2008. (více na www.cho.cz)

Chci Vás všechny povzbudit, aby jste neměli obavy účastnit se nějaké duchovní obnovy či setkání. Mě toho tato obnova dala mnoho, možná i proto, že jsem od ní předem nic velkého neočekávala.

Ingrid Petřeková

☞ Spustil sa Boha, chytil sa vrby. (zpusť) ☞
☞ Nešťestí a nemoce ľudí zbližujú, bohactví a šťastí ich rozvád'ajú. ☞

...ÁKTUÁLNĚ...Z NAŠÍ FARNOSTI...ÁKTUÁLNĚ...Z NAŠÍ FARNOSTI...

Pamětní deska

Půjďte-li kolem Lidového domu na návsi v Novém Hrozenkově, všimněte si pamětní desky kněze – mučedníka P. Vladimíra Čermáka.

Podobizna P. Vladimíra Čermáka akademický malíř Pavel Lisý (1971)

Možná to bylo něco víc než pouhá náhoda, že jsem ve farní knihovně u nás na Hovězí našel knížku Dr. Josefa Beneše KALNE, KDE TVŮJ BRATR? Byla to opět náhoda, že při prvním otevření mě zaujala povědomá podobizna kněze, kterého jsem osobně neznal, ale denně jsem jeho fotografii mohl vidat doma, než jsem „odešel do světa“. A tak jsem si vzpomněl i na pamětní desku na Lidovém domě.

Kdo byl P. Vladimír Čermák?

Narodil se před sto šesti lety – 5. dubna 1901 – v Tupesích u Uherského Hradiště. Na kněze byl vysvěcen 5. července 1928 a nastoupil jako kaplan v Novém Hrozenkově. Dne 9. prosince 1937 nastoupil do Vlachovic jako administrátor a od 12. listopadu 1938

se stal farářem. Zemřel v koncentračním táboře Dachau 7. října 1942. Letos tomu tedy bude 65 let. V roce 1947 byl in memoriam vyznamenán Válečným křížem. Padl na poli cti jako uvědomělý vlastenecký kněz a jeho památka žije v srdcích vděčných farníků.

Dr. Josef Beneš ve jmenované knize o tomto knězi mimo jiné uvádí následující:

„Na farní budově ve Vlachovicích na Vlachsku je bronzová deska, na níž je hlava kněze a nápis: „Odtud z blahodárné činnosti a dne 7. října 1942 v koncentračním táboře Dachau umučen vlastenecký kněz P. Vladimír Čermák, farář. Pamětní deska tohoto mučedníka je i v Novém Hrozenkově a co víc: ve všech větších domácnostech této farnosti je jeho fotografie vložena za rámem svatého obrazu, pod jehož sklem bývají obvykle uloženy svatební vínky.“

P. Vladimír Čermák si zaslouží této vděčné vzpomínky svých farníků, neboť to byl kněz národně uvědomělý, starostlivý duchovní otec svých farních dětí, plamenný kazatel a řečník a průbojný novátor. Byl povahy prudké, ale neznal falše... Nacistickou okupaci naší vlasti nesl velmi těžce a proto se zapojil do skupiny „Obrana národa“. Spolu s pasekářem Svehou byl důležitou spojkou, která pomáhala ohroženým českým lidem k přechodu hranic na Slovensko přes Štítnou nad Vláří, ... konečně nadešla osudná chvíle: farář odevzdal pasekáři Svehovi kapitána Gece z Uherského Hradiště, aby jej převedl přes hranice. Svecha se později soukromě svěřil Zighalovi (místní četník), že zatím co on uléhal na půdu stodoly, aby měl blíž na ranní čekanou na srnce, Gec nepozorován prchl před ním druhým štítem stodoly. Pasekář byl zatčen i se svým synem a tentýž den zatkl gestapo i faráře Čermáka. Starý Sve-

cha byl propuštěn, jeho syn i farář zaplatili životem.

P. Vladimír Čermák byl po výslechu v Uh. Brodě transportován do koncentračního tábora Mauthausenu a odtud 30. května 1942 do koncentračního tábora Dachau, kde dostal číslo 30243... P. Čermák byl jednou z obětí násilí, jež vládlo na plantáži. Byl ubit obrkápem Gasterem, že kradl rybíz, ač ve skutečnosti jedl jalovčinky jako jediný dosažitelný prostředek proti útlavici, kterou byl P. Čermák zle sužován.“

Starší farníci jistě věnují tomuto oblíbenému knězi svou vzpomínkou a třeba i krátkou modlitbičku, kterou je kdysi v náboženství naučil. A nás mladší by jistě potěšilo, kdyby období jeho působení v N. Hrozenkově se podařilo zdokumentovat a zachovat tak pro historii farnosti.

připravil MVDr. František Kovář, Hovězí

Svátost manželství uzavřeli

30. června v Novém Hrozenkově
René Vojtovič a Soňa Vašková

4. srpna v Novém Hrozenkově
Roman Bitta a Erika Macháčková

Svátost křtu přijali
a novými farníky se stali
v Novém Hrozenkově

24. června – Eva Košárková
5. srpna – Vendula Marie Kovářová

Do věčnosti nás předešli

koncem měsíce června:
Pavel Chromčák (1934) z N. Hrozenkova

v měsíci červenci:
František Vrána (1938) z N. Hrozenkova
Jaroslav Oravec (1927) z N. Hrozenkova
Ludmila Orságová (1934) z N. Hrozenkova
Emílie Krystyníková (1913) ze Vsetína

v měsíci srpnu:
Josef Volek (1931) z Karolinky
Jaroslav Pavlica (1922) z Karolinky
Anna Michálková (1919) z N. Hrozenkova
František Zbranek (1955) z N. Hrozenkova

Dřevěný kříž na Čubově

Katastrální území: Nový Hrozenkov
Zbudován: 1841

Posvěcen:

26. prosince 1841 byl na Čubově z povolení arcibiskupské konsistoře v Olomouci ze dne 3. listopadu 1841 č. 4040 posvěcen dřevěný kříž. Nemá žádného udržovacího fondu.

Stav objektu: dobrý

Zajímavosti: Od dobrodinců složen na rozkaz knížecí arcibiskupské konsistoře z 13. června 1936 č. 9665 na udržování kříže obnos 100 Kč, který je vložen do Reiffeisenky.

připravil MVDr. František Kovář, Hovězí

☞ Člověk bleskem zabítý ide přímo do nebe, lebo Pámbú pro něho poslal svého posla. ☞
☞ Dokád' ľudé chléb jedli a čistú vodu pili, dycky dobre žili. ☞

...KALENDÁRIUM...KALENDÁRIUM...KALENDÁRIUM...KALENDÁRIUM...KALENDÁRIUM...

**Od 2. září do 28. října
si připomínáme:**

3. září: sv. Řehoř I. Velikého, papeže a učitele církve – Narodil se kolem roku 540 v Římě v paláci Monte Celio v šlechtické rodině. Byl jedním z největších papežů všech dob a patří také mezi první čtyři velké církevní Otce Západu. Bývá nazýván posledním Římanem a prvním středověkým papežem. Řehoř byl brzy (r. 527) v mládí zvolen za nejvyššího funkcionáře Říma – prefekta, ale on toužil po samotě a mnišském životě. Přesto se dal do služeb lidu a proslul velikými organizačními schopnostmi. Na svých statcích založil 6 klášterů podle benediktinské regule. Kolem roku 580 se zřekl vysoké funkce a odešel do kláštera. Papež Pelagius II. jej však vysvětil na jáhna a jako legáta poslal do Konstantinopole, po návratu se znovu uchýlil do kláštera. Náhlá papežova smrt jej v roce 590 vynáší na papežský stolec. Není možno vyčítat veškerou Řehořovu činnost, ale oslavuje ho hluboký vnitřní život, liturgie, misie, mezinárodní styky, práce spisovatelská a pastýřská. On sám se nazval „servus servorum Dei“ – sluha sluhů Božích. Zemřel 12. března 604 a je pochován u sv. Petra. Celkem 18 úryvků z jeho spisů se čte v breviáři. Patronem hudebníků zpěváků.

19. září: sv. Januária, biskupa a mučedníka – Biskup z Bonaventury, který byl pro svoji víru pronásledován a mučen nedaleko Neapole během velkého pronásledování za císaře Diokleciána (304-305). Podle záznamu byl sťat s několika jinými mučedníky. Podle zkoumání ostatků, jež bylo provedeno, byl vysoké postavy a bylo mu asi 35 let. Januarius je znám především „zázrakem krve“. V neapolské katedrále je ampule a v ní je do tří čtvrtin tmavě červená substance. O ní tradice tvrdí, že je to krev svatého Januária. Každý rok čtyřikrát (v květnu, 17. a 19. září a 16. prosince) začne se tato zhoustlá krev, která je vystavená uctívání věřících, měnit v tekutinu, vše a její objem se zvětšuje. Tento proslulý a velmi starý úkaz lze těžko vysvětlit přirozenou cestou, ale bylo by neopatrné vysvětlovat ho zásahem nadpřirozeným. Neapolitanci nedají na svého patrona dopustit a rozšířili jeho úctu do celého světa. Je ochráncem proti erupcím sopky Vesuvu.

7. října: Panny Marie Růžencové – Liturgický svátek Panny Marie Růžencové, původně Panny Marie Vítězné, zavedl papež Pius V. na poděkování za vítězství nad Turky u Levanta 7. října 1571. Růženec se stal od 12. století nejznámější pobožností, při které se meditují tajemství ze života Krista a Panny Marie: pět radostných, pět bolestných a pět slavných. Od

roku 2003 se připojuje ještě pět tajemství světla. Celý růženec má tak 200 Zdravasů a 20 Otčenášů. Sv. Dominik byl vyzván podle legendy k jeho modlitbě a bl. Alan de la Roche se stal v 15. století jeho největším šířitelem. V nejnovější době se klade důraz hlavně na rozjímání. Panna Maria při svých nejznámějších zjeveních v Lourdech (1858) i ve Fatimě (1917) vřele tuto modlitbu doporučovala.

19. října: sv. Pavla od Kříže, kněze a zakladatele – Kříž a umučení Kristovo se staly hybnou silou celé jeho spirituality a apoštolátu. Narodil je r. 1694 v italském Piemontu a měl pokračovat v práci svých rodičů jako obchodník. V 19 letech měl však vidění a v jeho životě nastala změna. Samotná Matka Boží ho vyzvala, aby se oblékl v černý hábit s nápisem „Jesu Christi Passio“, umučení Krista Ježíše, a aby založil společnost, která by sledovala tento ideál. Spolu s několika druhy se uchýlil na Monte Argentario v Toskánsku a začali žít podle nové regule Kleriků sv. Kříže a Umučení Páně, zkráceně „pasionistů“. Roku 1741 složili první sliby a Pavel byl zvolen za hlavního představeného, roku 1771 vznikla ženská větev „pasionistek“ a zakladatel přesídlil do Říma na Monte Celio, kde roku 1775 umírá, roku 1867 prohlášen za svatého.

připravila Ingrid Petřeková

**P. Waldemar Grieger
v novém působišti**

Od 1. července 2007 slouží P. Waldemar Grieger SVD ve farnosti Zlín Malenovice. Důvodem přeložení je jeho žádost sloužit v méně náročné farnosti. Novým správcem vsetínského farnosti a děkanem je P. Jiří Rek (přišel z farnosti Holešov) a kaplanem je P. Pavel Hödl.

Přednáška**o náboženské výchově v rodině**

V září nebo v říjnu bude následovat druhá přednáška p. Mgr. Marie Mléčkové z katechetického centra v Olomouci s názvem „Náboženská výchova v rodině se zaměřením na předškolní a školní věk“. Její první přednáška byla přijata posluchači v naší farnosti s kladným ohlasem. Termín přednášky bude zveřejněn ve farních oznámeních a na plakátu.

Pout na Velehrad a do Nitry

V sobotu 8. září 2007 pojedeme na tradiční pout za duchovní obnovu našich rodin na Velehrad. Součástí této cesty bude také modlitba u hrobu Anicky Zelikové v Napajedlích. Odjezd autobusu bude ve 14.00, v 15.30 se sejdem na hřbitově v Napajedlích spolu s dalšími poutníky z našeho děkanátu k modlitbě sv. růžence. V 17.00 bude v basilice na Velehradě adorace, jejíž vedení bylo svěřeno farníkům z farnosti Nový Hrozenkov. Zakončením bude mše svatá sloužená v 18.00 o arcibiskupem Janem Graubnerem.

Ve stejný den se vydáme také do Nitry na Slovensko. Při slavnostní bohoslužbě v 10.00 bude skládat na Kalvárii své věčné řeholní sliby bratr Jozef Marko, který v naší farnosti během jednoho a půl roku vykonával několik služeb včetně služby kostelníka. Jeho misijní určení je Slovensko a Česko, přičemž o jeho dalším působišti rozhodnou

řeholní představení. Autobus do Nitry vyjede od kostela v Karolince v 7.00 ráno.

**Příprava na svátost biřmování
a křtu dospělých**

V květnu příštího roku bude po 4 letech v naší farnosti a ve farnosti Velké Karlovice vysloužena našim mladým lidem svátost biřmování. Příprava na svátost biřmování začne v posledním zářijový týden. Spodní věková hranice biřmovanců je vymezena studiem na střední škole. K přijetí této svátosti zvezme také ty dospělí farníky, kteří ještě nebyli biřmováni. Biřmovanci se přihlásí formulou podepsané přihlášky, kterou si můžou vyzvednout v kostele.

Zároveň vyzýváme všechny dospělé zájemce o přijetí svátosti křtu, že se můžou osobně přihlásit u správce farnosti.

připravil P. Jozef Strečka, SVD

Farní zpravodaj Nového Hrozenkova a Karolinky

Vydavatel a adresa redakce: Římskokatolická farnost Nový Hrozenkov

Brodská 460, 756 04 Nový Hrozenkov, e-mail: farnizpravodaj.nh@tiscali.cz

Číslo připravila a vydání zajistila redakční rada: Ingrid Petřeková, Mojmír Trávníček, P. Jozef Strečka

Fotodokumentace do farního zpravodaje archiv občanů NH

Redakce si vyhrazuje právo úpravy a krácení příspěvků. Anonymní příspěvky neuveřejňujeme.

Náklad 250 ks. Neprodejné, pro vnitřní potřebu farnosti. Dobrovolný příspěvek 9,- Kč (náklady na tisk).